

NEKROLOG

Domprovst, tidligere provst for Grønland SVEND ERIK RASMUSSEN

21.-12. 1923 – 11.-6. 1972

Svend Erik Rasmussen stammer fra det grundtvigske Fyn og var allerede fra studenterårene indstillet på at rejse til Grønland efter overstået teologisk embedseksamen. Det skete i 1952, og det første år var han ansat som dansk præst og seminarielærer i Godthåb. Men allerede året efter vovede han det spring, som det altid for en dansk præst vil være at påtage sig et grønlandsk distrikt alene, og blev førstepæst i Umanak, hvor han bortset fra permissioner forblev i otte år, indtil han i 1961 blev udnævnt til provst for Grønland. Som sådan virkede han, indtil han i 1968 blev udnævnt til domprovst i Haderslev, hvor han virkede til sin død. Samme år blev han lektor i grønlandsk.

Det vil altid være forskelligt, hvordan mennesker møder nye og uvante forhold. Man kan se sig blind på det uvante og fremmede og aldrig nå til at forlige sig med det – eller man kan vælge at kunne lide det og værdsætte det, netop fordi det er anderledes og nyt. Svend Erik Rasmussen gjorde det sidste. For ham blev det fremmedartede ved Grønland aldrig noget besværligt og negativt, men tværtimod noget, han holdt af og gik op i med liv og sjæl, og derfor kunne han også lide at være i Grønland, ikke blot grønlænderne selv, men deres land, deres fjelde og is, deres hunde og slæder, deres sprog. Og han havde en evne til: At give sig selv helt og holdent til den gerning, som nu var blevet hans, uden at spare sig selv, uden at gå på akkord.

Derfor blev han sjældent dygtig til at tale det grønlandske sprog, til glæde for sine menigheder, til beskæmmelse for sine kolleger. Derfor elskede han de lange og tit besværlige rejser med hundeslæde og motorbåd og kom rundt i landet til dets fjerneste afkroge mere end de fleste andre embedsmænd. Derfor gjorde han sig også helt til eet med den grønlandske kirke, han tjente, og rejste børster, når nogen gik den for nær. Nogen kunne ind imellem synes, at han reagerede for skarpt i sådanne tilfælde, f. eks. i forholdet til andre

kirkesamfund eller til den ministerielle administration af kirken, men hvad man end har ment herom, har ingen været i tvivl om, at han reagerede, som han gjorde, netop fordi han var helt solidarisk med sit embede.

Personligt passede han også godt til det grønlandske gemyt. Han var et festligt menneske og elskede som grønlænderne fest og farver og stil. Han ønskede at gøre kirken til et lyst og levende sted, til et pulserende centrum i folkets liv. Han forsøgte mange veje for at gøre det, og for den, hvis lod det blev ved flere lejligheder at vikariere for ham under permission, kunne det være lamemende at skulle leve op til denne energi og fantasi.

Både den grønlandske og danske kirke har med ham mistet en nidkær og tro tjener og et rigt og varmt menneske.

Mads Lidgaard.